

единъ жгълъ, свалилъ си ржкавицитѣ и седналъ. Презъ всичкото време, докато се хранили, нѣколко души обикаляли съ сопи около трапезата и гонили мишките. После тѣ седнали да се хранятъ, а други станали да пазятъ. Старецътъ гледалъ това и съжалилъ хората. По едно време той взелъ едната си ржкавица и я хвърлилъ срѣдъ мишките. Веднага тя се обърнала на хубаво бѣло котенце, което се спуснало върху малките гризанки и ги погнало. Тѣ се разбѣгали — коя кждето види.

Непознатиятъ бѣлобрадъ старецъ билъ дѣдо Господъ. Той веднага станалъ невидимъ. Котенцето, като разгонило мишките, легнало край огнището и весело си запѣло. Хората не могли да му се нагледатъ и да му се нарадватъ. Тѣ почнали да го прегръщатъ наредъ и да го милватъ.

Следъ време отъ него се навѣдили много котки, и всички хора си навзели. Мишките видѣли, че не може да се живѣе вече въ кѣщи и се разбѣгали по полето. Колкото отъ тѣхъ останали въ кѣщи, криели се въ най-тѣсните дупки, дето не може да влѣзе котка. Старите хора казватъ, че котката е божа ржкавичка.

Хр. Спасовски

Пословица: По-добре да хранишъ котка, отколкото мишки.

